

Postanowienie z dnia 29 sierpnia 2000 r., I CKN 695/00

Przepis art. 139 § 1 k.p.c. ma zastosowanie także do adwokata będącego pełnomocnikiem procesowym strony.

Przewodniczący: Sędzia SN Maria Grzelka

Sędziowie SN: Gerard Bieniek (sprawozdawca), Marek Sychowicz

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2000 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Szymona Teofila D. z udziałem Zofii P. i Marii M. o stwierdzenie nabycia spadku po Leokadii M.-D., na skutek kasacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 maja 1999 r., postanowił oddalić kasację.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 maja 1999 r. Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił apelację wnioskodawcy wniesioną od postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 10 grudnia 1998 r. Ustalono, że pełnomocnik wnioskodawcy w dniu 11 grudnia 1998 r. złożył wniosek o doręczenie mu odpisu tego postanowienia z uzasadnieniem. Odpis został przesłany pełnomocnikowi wnioskodawcy pismem z dnia 18 stycznia 1999 r. Ze względu na to, że lokal był zamknięty pismo złożono w Urzędzie Pocztowym Warszawa 81 w dniu 19 stycznia 1999 r., o czym adresat został powiadomiony przez awizo pozostawione w skrzynce pocztowej. Zwrot pisma nastąpił dnia 28 stycznia 1999 r., po upływie ustawowego terminu. W dniu 8 lutego 1999 r. pełnomocnik wnioskodawcy odebrał odpis postanowienia z uzasadnieniem w sekretariacie sądowym, a apelację wniósł wnioskodawca osobiście w dniu 19 lutego 1999 r. W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie należało zastosować art. 139 § 1 k.p.c. odnośnie do pierwszego doręczenia, które nastąpiło dnia 27 stycznia 1999 r., a zatem termin do wniesienia apelacji upłynął dnia 10 lutego 1999 r. Apelacja wniesiona dnia 19 lutego 1999 r., złożona została po upływie terminu, a zatem podlega odrzuceniu.

Postanowienie to wnioskodawca zaskarżył kasacją. Jako podstawę kasacyjną wskazał naruszenie przepisów art. 233 § 2, 133 § 3, 139 § 1, 232, 148 § 1 i 2, 379 pkt 5 k.p.c. oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) w związku z art. 91 Konstytucji RP, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Wskazując na powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje: (...)

Rozważenia wymaga zarzut naruszenia art. 139 § 1 k.p.c. Przede wszystkim należy podnieść, że treść tego przepisu nie wyłącza jego zastosowania do adwokata będącego pełnomocnikiem procesowym strony. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Odpis postanowienia Sądu Rejonowego z uzasadnieniem został prawidłowo (art. 133 § 3 k.p.c.) skierowany imiennie do adwokata, będącego pełnomocnikiem ustanowionym w sprawie, pod adresem „Kancelaria Adwokacka ul. H. 72 m.4 w W.”, wskazanym przez pełnomocnika. Oznaczenie lokalu, w którym mieści się wymieniona Kancelaria, zawiera zatem wskazanie numeru mieszkania. Z tego względu nie sposób uznać, że adnotacja doręczyciela o treści: „Mieszkanie zamknięte. Adresata nie zastałem. Awizo Warszawa 81 pozostawiono w skrzynce” w istotny sposób zmienia sens i skuteczność doręczenia w odniesieniu do Kancelarii Adwokackiej, zlokalizowanej w tym mieszkaniu. Przeciwnie przesyłka sądowa została prawidłowo oznaczona. Wskazano wyraźnie, że chodzi o Kancelarię Adwokacką przy ul. H. 72 m.4, a zatem doręczyciel miał pełną świadomość do kogo przesyłka jest skierowana. Twierdzenia, że w interesie adwokata leży, aby kancelaria była czynna w godzinach jej otwarcia, jest oczywiście prawdziwe, jednakże nie sposób wykluczyć chwilowego jej zamknięcia. W każdym razie, takie twierdzenia nie podważają ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie. Twierdzenie, że sąd arbitralnie przyjął, iż w skrzynce pozostawiono zawiadomienie, jest bezzasadne, gdyż przeczy temu adnotacja doręczyciela na przesyłce. Samo zaprzeczenie treści tej adnotacji nie podważa wiarygodności dokumentu.

Niezasadny jest oczywiście – w okolicznościach sprawy – zarzut, że art. 139 § 1 k.p.c. nie mógł być zastosowany, gdyż nie wyczerpano wszystkich możliwości doręczenia. Te możliwości określone w art. 133 § 1 i art. 138 k.p.c. zostały

wyczerpane, a zatem zastosowanie art. 139 § 1 k.p.c. było uzasadnione. Z tych względów kasację należało oddalić (art. 393¹² k.p.c.).